Wat den Evangelisatie-predikant betreft, is 't voorstel voorzichtig. Er staat: dat bij breeder ontwikkeling van den Evangelisatie-arbeid het wel gewenscht zal zijn, dat door de kerk, die daarvoor het meest in aanmerking komt, voor dezen arbeid een Dienaar des Woords zal worden beroepen.

Dit voorstel heeft ons teleurgesteld. Feitelijk blijft dus alles als het is en zal de Evangelisatiepredikant er nog niet komen. We brengen gaarne hulde aan den arbeid van Deputaten, doch we hadden verwacht, toen we het Rapport lazen, dat het uit zou loopen op het voorstel om het beroep van een Evangelisatiepredikant voor te bereiden.

Het laatste deel van het voorstel spreekt over de aan Deputaten te geven opdracht. Daaruit halen we dit naar voren, dat Deputaten opgedragen zal worden kerken of groepen van kerken, die daarvoor in aanmerking komen, te wijzen op de wenschelijkheid om een colporteur aan te stellen. De verdere opdrachten betreffen inzonderheid hetgeen er zou moeten worden gedaan, als er een Evangelisatieprediker zou worden beroepen.

We hebben zeer zeker een belangrijk Rapport ontvangen. Deputaten hebben de zaken goed overwogen en komen met voorstellen, die daarvan het gevolg zijn. We hebben allen lof voor hun arbeid.

Alleen — we hadden gaarne gezien, dat de voorstellen verder waren gegaan.

Elk jaar is er één — ook vóór Noord-Holland.

Één van verroomsching en ontkerstening.

De nood dringt!

Moet er een Evangelisatiepredikant zijn — en Deputaten oordeelen, dat het moet — dan kome hij spoedig!

Ook wij hopen, dat men meer en meer zal gaan inzien, dat het aanstellen van een colporteur minder dan half werk is.

Onder leiding van een Evangelisatie-predikant kunnen colporteurs goed werk verrichten.

Maar men vergete niet, dat het beste voor dezen arbeid niet goed genoeg is.

De Zending kan ons in deze veel leeren.

Niet, dat we Zending en Evangelisatie op één lijn stellen.

Doch wat den aard van het werk betreft, heeft de Evangelisatie haast nog dringender degelijk geschoolde, akademisch gevormde arbeiders noodig dan de Zending.

Om slechts dit te noemen.

Zal men met vrucht de dwalingen en ongeloovige stroomingen van dezen tijd bestrijden, dan kan men alleen door wetenschappelijke studie daarvan op de hoogte zijn.

Dat is een nuttigheidsreden.

Ik stem het toe.

Maar één, die zwaar weegt.

Daarenboven zijn er nog principiëele redenen, waarover we thans niet kunnen handelen.

Moge de overtuiging spoedig onze kerken doordringen, dat men in den arbeid der herkerstening niet met mindere krachten toe kan.

Als wij het inzicht van nu in deze zaak vergelijken met dat van een jaar of tien terug, dan kunnen we dankbaar zijn.

We zijn geavanceerd.

Doch het tempo kon nog sneller zijn.

— Een nieuwe uitgave der Kerkenordening.

Daareven wordt op onze schrijftafel nedergelegd een nieuwe uitgave van de Kerkenordening met besluiten van Generale Synoden, benevens Zendingsorde en Bijlagen, uitgegeven bij Gebrs Zomer en Keuning.

Deze vierde druk is behalve door Dr J. C. de Moor bezorgd door Ds Joh. Jansen, die op het gebied van het kerkrecht zijn sporen heeft verdiend en op waardige wijze wijlen Ds W. B. Renkema vervangt.

Deze uitgave is een doorloopende verbetering van de vorige.

Veel overtolligs is weggelaten z.a. de oude tekst der Dordtsche Kerkenorde; besluiten die weinig meer dan doublures waren, bijlagen over ineensmelting van kerken.

Daarentegen is deze druk tot op heden bijgewerkt, zoodat men er de belangrijkste besluiten van de Synode van 1923 in vindt.

Ook de Bijlagen hebben uitbreiding ondergaan. Onder meer is daarin ook opgenomen de ontwerpregeling voor de verkiezing van Ouderlingen en Diakenen van Prof. Dr H. H. Kuyper, welke in de praktijk zoo bijzonder bruikbaar is gebleken en waardoor veel gesukkel bij deze verkiezingen voorkomen wordt.

We zijn niet op drukfouten-jacht uit geweest en gunnen ons ook niet den tijd om kleine feilen, die er misschien in voorkomen, op te sporen.

Liever wenschen we de bewerkers geluk met hun zoo wel geslaagden arbeid.

Er zit heel wat monnikenwerk achter, maar ook dat was geen vergeefsch werk, want voor de praktische waarde van dit boek is het onmisbaar.

En wat het uiterlijk aangaat: het is keurig en royaal uitgegeven in slap linnen band.

Maar hier roer ik juist een punt aan, dat ik geen verbetering acht.

De vorige uitgave kon men heel gemakkelijk in zijn zak dragen, wat voor kerkeraadsleden en afgevaardigden naar de meerdere vergaderingen zeer gerieflijk was. Zij was gedrukt op dun papier en had slechts een smalle rand wit. Ze mat 16 op 12 c.M. en was nog geen c.M. dik.

Deze vierde druk echter is lang zoo handig niet voor het gebruik. Het papier is veel dikker. Hij meet 20.5 op 15 c.M. en heeft een dikte van 2 c.M. Wel telt zij 35 bladzijden meer, maar bij de vorige wijze van uitvoering had het formaat hetzelfde kunnen blijven en zou de dikte misschien juist den c.M. hebben gehaald. Kerkeraadsleden en Deputaten zullen er een aktetasch voor moeten aanschaffen, indien zij niet, wat wij niet hopen, het dikkere boek thuislaten en het dunnere meenemen.

In Kerkeraadsbibliotheken vinde dit werk een plaats onder groep A.

— Over schorsing en afzetting van predikanten.

Een punt, dat op enkele classicale vergaderingen ter sprake kwam en deel zal uitmaken van het agendum der Generale Synode, het volgende jaar te Assen te houden, betreft de afzetting van Dienaren des Woords, welke helaas de laatste jaren nog al eens plaats had.

Het is een droeve materie, maar het kan niet ontkend, dat zij onder de oogen behoort te worden gezien.

De kerk van Uitmuiden verzocht aan de classis Haarlem het volgende voorstel, desnoods eventueel gewijzigd of verbeterd, aan te nemen, en door te zenden naar de Part. Synode: De Generale Synode overwege naar aanleiding van de herhaaldelijk voorkomende gevallen van afzetting van Dienaren des Woords, of het èn met het oog op de positie der af te zetten D.d.W. zelf, èn met het oog op de eer der kerken, ook noodig is, den laatsten zin van art. 79 K.O. zoodanig aan te vullen, dat de classis bij elk voorkomend geval van afzetting ook uitspreke, of deze v o o r altijd plaats heeft; èn voorts, om misverstand weg te nemen, de woorden „i n art 11 g e n o e m d", uit dien zin weg te laten, omdat deze woorden in de artt. 4, 11, 12 K.O. ook niet voorkomen en in al deze artt. dezelfde Deputaten, n.l. van art. 49 K.O. bedoeld worden; door b.v. den laatsten zin van art. 79 K.O. aldus te lezen: „of deze geheel, en zoo ja, voor altijd van den dienst af te zetten zijn, zal aan het oordeel der classis staan, met advies van de Deputaten der Part. Synode".

De Classis zal het eerst op de volgende vergadering, nadat het in de verschillende kerkeraden besproken is, in behandeling nemen.

Ook Scheveningen kwam met een voorstel op de Classis 's-Gravenhage:

Een voorstel van dezelfde kerk, om, uitgaande van de gedachte dat de afzetting van een Dienaar des Woords wegens ergerlijken levenswandel, in vele gevallen definitief behoort te zijn, via de Particuliere Synode aan de Generale Synode te verzoeken, in dien zin art. 79 K.O. aan te vullen en te wijzigen, wordt na ampele bespreking aangenomen en besloten het volgende door te zenden:

„De particuliere Synode van Z.-H. (N.g.) vraagt aan de Generale Synode een nadere verklaring van art. 79 K.O. wat aangaat de tuchtoefening over Dienaren des Woords, met name over hunne schorsing en afzetting van den Dienst wegens ergerlijken levenswandel, en wel of deze afzetting definitief bedoeld is, en 2o. of het niet noodig is te bepalen dat geen afzetting door de Classis kan geschieden dan met advies van de Part. Synode."

Wij stellen ons voor nader op deze zaak terug te komen.

— De leeken kerkelijk gesanctionneerd.

Niet zonder verwondering lazen we in „De Wekker" de volgende passage in het Kort Verslag van de vergadering der Classis Utrecht van de Chr. Ger. Kerk:

Voortgegaan wordt met onderzoek van den Broeder, door den Kerkeraad van Utrecht op de vorige classe gepresenteerd voor leekenarbeid. In comitévergadering wordt gehandeld. Na opheffing dezer comitévergadering wordt dien br. een tekst opgegeven om over te spreken, zijnde: Gen. 15:1. Na spreken onderzocht in Dogmatiek en Symboliek.

Resultaat is: met algemeene stemmen besloten Br. I. v. d. Knijff toe te laten voor leekenarbeid in de classis Utrecht.

Voorz. spreekt hem toe. Br. v. d. Knijff dankt voor gevallen beslissing.

Wat is dat?

Leekenarbeid!

't Klinkt in Gereformeerde ooren zoo vreemd.

En dan uit een officieël kerkelijk verslag.

Ik vermoed, dat met dien broeder, die voor leekenarbeid is toegelaten, een oefenaar is bedoeld.

Maar waarom hem geen oefenaar genoemd?

Dat men in het dagelijksch leven wel spreekt van een „leek" in tegenstelling met een „deskundige" kan moeilijk bezwaar opleveren.

Doch op kerkelijk gebied moest zulk een benaming toch kontrabande zijn.

Alleen Rome kent het onderscheid tusschen clerus en leeken.

Maar de Reformatie niet.

Men vange in Chr. Ger. kring dit vosje, eer dat het beestje groot wordt en veel schade zal hebben aangericht.

— De vereeniging van de Chr. Geref. Kerk met de Gereformeerde Gemeenten.

Met deze vereeniging vlot het nog niet.

De Classis Utrecht der Chr. Geref. Kerk staat er heel anders tegenover dan de Classis 's-Gravenhage.

Wat de eerste aangaat, werd gepubliceerd:

1. De classis Utrecht verklaart met smart het altijd nog gescheiden zijn, wat bij elkander hoort;
2. gelooft dat de noodzakelijkheid van saamleving nog altijd bestaat;
3. verzoekt aan Synode opnieuw deputaten te benoemen die wederzijds openlijk alle bezwaren met elkander bespreken.

En van de laatste:

„De Classis, kennis genomen hebbende van de handelingen der Gen. Synode, het rapport der commissie, leidende op het optreden der Gereformeerde Gemeenten tegenover onze kerk, acht den tijd nog niet gekomen om over vereeniging te beslissen en spreekt den wensch uit, dat in dezen de meest mogelijke voorzichtigheid in acht genomen worde."

Hierdoor wordt weer bevestigd, wat we vroeger schreven, dat er in de Chr. Ger. Kerk twee stroomingen zijn.

De eene voelt zich veel nauwer verwant aan de Gereformeerde Gemeenten dan aan de Gereformeerde Kerken.

Maar er zijn er ook, die zich dichter bij de Gereformeerde Kerken voelen dan bij de Gereformeerde Gemeenten.

Waarop dit zal uitloopen, moet de tijd leeren. Voorspellen doet geen nut.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Voetbal-wedstrijden.

Een onzer lezers vraagt me m'n oordeel over het bijwonen van een voetbal-wedstrijd in de week tusschen elftallen, die elkaar ook wel des Zondags, en bij voorkeur op Zondag, bekampen. Hij bekent, dat hij, als „dol liefhebber van het voetbalspel", dergelijke wedstrijden graag bijwoont, maar „er zich nooit volkomen gerust bij gevoelt".

De vraag maakt den indruk, dat de ongerustheid die haar ingaf enkel voortkomt uit het feit, dat de elftallen, wier matches onze lezer op een door-de-weekschen dag bijwoont, hun wedstrijden óók wel en bij voorkeur houden op Zondagen. Naar 't me voorkomt, behoeft dát hem echter niet te bezwaren. Door de wedstrijden dezer clubs op een dag-door-de-week bij te wonen, maakt hij zich toch in geen enkel opzicht medeplichtig aan hun ontheiliging van den Dag des Heeren. Eer zou men kunnen zeggen, dat er in zijn bijwonen wèl van de eerste, maar niet van de laatste, een protest ligt tegen die ontheiliging. Als we ons, door in de week gebruik te maken van een of ander doen van anderen, waardoor ze den Dag des Heeren ontheiligen, aan hun Zondagsschennis medeplichtig maakten, zouden we geen brood mogen halen bij een bakker, die ook des Zondags bakt, geen winkelwaar bij een winkelier die ook des Zondags verkoopt, en zelfs nooit gebruik mogen maken van publieke reisgelegenheden, die ook des Zondags, niet uit noodzaak maar enkel uit winstbejag, publiek vervoeren. En ik denk, dat m'n vrager de ongerijmdheid van deze consequenties wel aanstonds zal inzien.

In dat spelen óók op Zondag van deze clubs zou wèl een bezwaar liggen tegen het lid worden ervan, wijl een lid meé aansprakelijk is voor wat zijn club doet. Maar tegen het gaan zien van hun matches in de week is het, m. i., in 't geheel geen bezwaar.

Doch de vraag is, of er voor een christen geen bezwaar is, tegen het bijwonen van zulke wedstrijden geheel in 't algemeen. Niet, omdat het voetbalspel op zich zelf te veroordeelen zou zijn. Al heeft het in zijn ruwheid een debetzijde, die ik vrees dat al teveel wordt voorbij gezien — er staat een credit-zijde tegenover die ik graag waardeer. En ik kan begrijpen, dat onze jonge menschen er door geboeid worden, al zou ik, ook al neem ik de uitdrukking in den brief van onzen vrager „met een korreltje zout", er toch voor willen waarschuwen er een „dol liefhebber" van te worden. Het voetballen blijft altoos maar een spel, en mag in 't leven onzer jonge menschen geen breeder plaats innemen dan aan 't spel: dan aan ontspanning en lichaamsoefening, toekomt. Daarom acht ik het houden van matches in 't algemeen reeds niet wenschelijk. Voor de ontspanning en de lichaamsoefening zijn ze niet noodig. Ze brengen het spel over op een ander gebied: op dat van de eerzucht, en leiden tot zijn overschatting.

En die overschatting blijkt uit wedstrijden als er in onze stadions gehouden worden op sluitende en belachlijke wijze. Wie, al was 't op een afstand — anders kan ik er niet van spreken — getuige was van de uitgelaten geestdrift van duizenden menschen over een mooien trap, van de buitensporige hulde en vereering voor de overwinnaars, als waren ze heelden die 't vaderland redden, van de opgewonden stemming waarin de toeschouwers van het stadion terugkomen; en ziet, hoe de pers zich bevvert, hun roem uit te bazuinen — die moet geen christen zijn, of anders óók al zijn ernst en bezinning verloren hebben, om geen gevoel van medelijden, van ergernis en walging bij zich te voelen opkomen. Neen, ik geloof niet, dat wie God vreest en zijn christelijke bezinning niet verloor, zich bij zulk een belachelijke sport-vereering op zijn gemak zal kunnen voelen. En 'k zou m'n briefschrijver willen vragen, of daar misschien ook de onrust uit te verklaren valt, die hem bij door-de-weeksche wedstrijden in 't stadion overvalt.

Laat ons toch niet vergeten, dat de Schrift ons niet alleen tot rechtvaardigheid en godzaligheid, maar ook tot m a t i g h e i d vermaant. En matigheid óók tegen overschatting van vermaak en lichaamsoefening is niet alleen het in 't oog houden van de grenzen in 't gebruik van spijs en drank, maar ook het waken tegen elke andere overschatting der dingen, tegen overschatting ook van vermaak en lichaamsoefening. En daartegen mogen we wel dubbel waken op een terrein als dat van de sport, waarop ze een roepende volkszonde dreigt te worden.